

عنوان مقاله:

بررسی مبانی و احکام معامله مال غیر در فقه امامیه، حقوق ایران و حقوق انگلستان

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه مدنی، دوره 13، شماره 24 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

حامد خوییاری - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه اصفهان

محمد صادق طباطبایی - دانشیار گروه حقوق دانشگاه اصفهان

علیرضا آرش پور - استادیار گروه حقوق دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

اغلب حقوق دانان و مشهور فقها، مقررات فصولی را از قواعد عمومی قراردادها دانسته و آن را به تمامی انواع عقود تسری داده اند. این گستردگی موجب شده است که برخی از حقوق دانان احکام فصولی را مغایر با نظم عمومی بپندارند. در مقابل در حقوق انگلستان به بهانه تأمین نظم عمومی، استثنائاتی بر قاعده «عدم امکان انتقال رابطه توسط غیر ذی حق» وارد شده و انتقال مال غیر در برخی موارد نافذ دانسته شده است. به علاوه در حقوق این کشور جهت تسهیل امور تجاری، معاملات وکیل خارج از حدود اذن یا معاملات هر شخصی که تظاهر به نمایندگی کند، قابل تنفیذ شمرده شده است. اختلاف نگرش به کارایی تقنین پیرامون انتقال مال غیر و همین طور اختلاف احکام، ناشی از تفاوت مبانی «معامله مال غیر» در این دو نظام حقوقی است. در این نوشتار با تفکیک معاملات فصولی مراعی از موقوف خواهیم دید که مبنای عدم نفوذ در معاملات اخیر، نظریه «استناد به مالک» بوده و در حقوق انگلستان، معامله مال غیر به فراخور حکم بر دو مبنای «نمایندگی ناشی از تنفیذ» و «اداره عقد» استوار است.

کلمات کلیدی:

عقد فصولی، معامله مال غیر، نمایندگی ناشی از تنفیذ، اداره عقد، استناد به مالک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1280339>

